

Mijlocitorul (Mângâietorul, Apărătorul) – Ioan 14.26; 15.26,27; 16.7-14

În locurile citite avem o cu totul altă latură a Ființei și lucrării Duhului Sfânt. Aici nu este vorba nici de nașterea din nou și nici de Duhul Sfânt ca putere a părtășiei cu izvorul oricărui har, al părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. De asemenea aici Duhul Sfânt nu este prezentat ca puterea care se revarsă în afară, prin care se depune o mărturie clară despre Hristos, care a fost lepădat de lume, dar care a fost luat în cer, înainte să vină ceasul când El se va arăta lumii împreună cu ai Săi. Acestea sunt cele trei laturi ale adevărului, așa cum ele se exprimă în evanghelia după Ioan capitolele 3, 4 și 7.

Care este deci punctul principal în versetele citite? Aici este vorba de un adevăr, care este mai presus de tot ce noi găsim în capitolele de început ale evangheliei după Ioan. Ceea ce noi găsim aici este nu numai un izvor sau o putere, ci este o Persoană divină!

Domnul era în momentul despărțirii de ucenici. Omul acela minunat, care i-a chemat la Sine Însuși, și care în timpul umblării Lui pe pământ a format inimile lor, prin aceea că El le-a revelat pe Tatăl, era pe cale să glorifice nespus de mult pe Dumnezeu prin moartea Sa. El spune: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu”, - (nu numai Tatăl, cu toate că desigur Tatăl a fost glorificat), „Dumnezeu este glorificat în El”. Era imposibil ca Dumnezeu să poată trece cu vederea păcatul. Natura morală a lui Dumnezeu trebuia să se arate în toată puterea ei și în toată aversiunea împotriva păcatului. Isus, Fiul Omului, Hristosul lepădat, ia păcatul asupra Sa și preia înaintea lui Dumnezeu responsabilitatea pentru fărădelegile poporului Său. În felul acesta Dumnezeu câștigă prin cruce o glorie pe care mai înainte El nu a avut-o și pe care este imposibil să o mai primească a doua oară. El a fost glorificat acolo nespus de mult și pentru totdeauna. Ca urmare acestui fapt, începând din momentul acesta și până în veșnicie preocuparea cea mai importantă și totodată cea mai prețioasă a lui Dumnezeu este să depună mărturie despre satisfacția Sa nespus de mare pentru suferințele adânci de necuprins, prin care Domnul Isus L-a glorificat. Primul rezultat al lucrării a constat în aceea, că Domnul Isus, înviat prin gloria Tatălui, a ocupat locul Său la dreapta lui Dumnezeu în cer. Nimic altceva mai puțin era suficient să dovedească ce valoare nespus de mare are crucea în ochii lui Dumnezeu. Sunt anumite rezultate ale crucii, care se vor vedea abia când va veni timpul potrivit pentru aceasta. Nu este nici o binecuvântare, pe care Dumnezeu a dat-o vreodată sau o va da, care să nu aibă baza în crucea Domnului Isus. Crucea a satisfăcut așa de desăvârșit toată dreptatea, sfințenia, maiestatea și dragostea lui Dumnezeu, pe scurt, Ființa Sa întregă și toate simțămintele și sentimentele Sale, că acum El Se desfătează așa de mult cu privire la Hristos și la cei care Îl primesc, că El îi binecuvântează din toată inima. Numai aceasta ne dă cheia pentru explicarea a tot ce face El astăzi. Din cauza acestei prețuiri a crucii El înalță nu numai pe Hristos la dreapta Sa, nu, El mai face ceva, pe care înainte nu-l putea face, - El trimite vestea bună a Sa în toată creația. Mii de ani au trecut peste pământ – și în acest timp Dumnezeu a rămas totdeauna același – dar niciodată El nu a lăsat să se vestească oamenilor o astfel de veste bună. Desigur a fost dat un mesaj bun sau altul lui Avraam sau copiilor lui Israel, dar niciodată această veste bună nu a fost dată tuturor oamenilor. Nu că prin aceasta ar fi început dragostea lui Dumnezeu. Nici măcar Isus Hristos sau crucea Sa nu au pricinuit dragostea lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu se caracterizează prin aceea, că ea nu a fost creată, nu a fost provocată prin ceva și nu este influențată prin nimic din afara ei. Dragostea este natura proprie lui Dumnezeu.

Dragostea există chiar și atunci când ea nu ar fi avut nici un subiect căruia putea să i se arate; căci adevărata dragoste nu ia nașterea prin altceva. Și această dragoste a lui Dumnezeu se adresează potrivit satisfacției Sale la cel mai sărac, la cel mai nenorocit, la cel mai vinovat, la cel mai mare vrăjmaș. Ceea ce Îl îndreptățește pe Dumnezeu să acționeze în felul acesta nu este nimic altceva, decât crucea lui Hristos.

Dar aceasta nu este totul. Domnul Isus părăsește pământul. Lumea nu era demnă de El. Acolo nu era nimic, ceea ce Dumnezeu putea să facă în această lume, nimic, pe care El putea să le facă potrivit făgăduințelor Sale, nici măcar conferirea tronului lui David sau chiar domnia asupra lumii întregi, - nimic din toate acestea nu ar fi fost suficiente în ochii lui Dumnezeu ca plată pentru crucea Domnului Isus. Pentru aceasta ajungea numai un singur lucru, și anume ca Dumnezeu să înalțe pe Domnul Isus la dreapta Sa în gloria cerească. Și acesta este evident prilejul pentru învățăturile minunate din evanghelia după Ioan capitoul 14. Primul lucru, despre care vorbește Domnul Isus, este certitudinea revenirii Sale. Reîntoarcerea Lui în cer nu însemna nicidecum părăsirea dragostei Sale pentru ai Săi – El S-a dus să le pregătească acolo un loc. Deci pe cât este de sigur că El S-a dus în casa Tatălui, tot așa de sigur El va reveni de acolo ca să-i ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie și ei. Jos pe pământ El le-a făcut cunoscut pe Tatăl, le-a arătat cine este Tatăl. Ei nu numai au cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască, că Tatăl era în El, ci și că El era în Tatăl, că El era o Persoană a Dumnezeirii, era Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate că acest fapt în sine era independent de lucrarea Sa, totuși el dădea lucrării Sale o valoare nespus de mare. Acum El merge mai departe și le arată că în timpul absenței Lui El va întreprinde activități pline de dragoste în casa Tatălui, corespunzător valorii crucii Sale, - o binecuvântare nemaiauzită, care întrece tot ce era cunoscut vreodată omului pe pământ. El le prezintă aceasta cu cuvintele: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele.” El nu vrea ca ei să-și irosească puterea și dragostea în tânguire nefolositoare cu privire la absența Lui, ci ca ei să dovedească practic dragostea lor – „țineți poruncile Mele”. Cu toate acestea El voia să le dovedească dragostea Sa într-un mod cu totul deosebit, în chip divin. De aceea El spune: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna, pe Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că rămâne la voi și va fi în voi.” Mai târziu El adaugă ceva, care ne arată foarte clar pe Duhul Sfânt ca Persoană: „Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu.” El nu spune numai „Îl va da”, ci „Îl va trimite”. Dacă Dumnezeu ar da numai o putere, atunci aceasta ar fi de înțeleș; și o sursă divină de putere în noi și un izvor de binecuvântare pentru alții ar fi de înțeleș pentru noi. Aici este vorba de mai mult. Fără echivoc este o Persoană dumnezeiască, pe care „Tatăl”, așa spune Domnul, o va trimite „în Numele Meu; Acela vă va învăța toate și vă va aminti toate câte v-am spus Eu.”

Să medităm puțin la ce – sau mai degrabă cine este Cel pe care Tatăl L-a trimis în Numele Fiului Său, al Domnului Isus. Nu tăgăduiesc, că în Scriptură se vorbește uneori simbolic despre Duhul Sfânt, că El „a fost turnat”. Cu siguranță aceasta este corect, și noi toți înțelegem aceasta. Într-un astfel de tablou gândul principal este belșugul de binecuvântare, dacă avem voie să spunem așa, măsura bogată și nemărginită cu care Tatăl face parte de binecuvântare spre glorificarea Fiului Său. Dar aici avem alături de bogăție și plinătate de dar un cu totul alt gând călăuzitor. Cuvintele Domnului sunt aici clare și precise în cel mai înalt grad. Și, nici o minune!, Duhul Sfânt este o Persoană – nu numai o putere. Nu este vorba numai de plinătatea

binecuvântării, ci de o Persoană divină. Domnul folosește un limbaj, prin care El voia să exprime foarte clar acest adevăr măreț; El știa, cât de repede Biserica Sa va uita aceasta.

Desigur oamenii de aici de pe pământ vor primi în decursul timpului o altă revărsare a Duhului Sfânt. Știu că există atât o ploaie timpurie cât și una târzie. Modelul frumos din cartea Exod capitolul 28, unde sunetul clopoștelor nu numai este auzit, atunci când marele preot intră în Locul Preasfânt, sau în timp ce el este înăuntru, ci și atunci când el iese afară se va auzi. Este ca și cum va fi depusă o mărturie când marele preot intră și o altă mărturie a Duhului, când el se arată din nou. Ce sunet a răsunat atunci când Domnul Isus a intrat în cer! Când El va reveni de acolo, o formă și o plinătate nouă de binecuvântare a Duhului Sfânt va fi revărsată peste toată carnea (peste orice făptură). Așa sună făgăduința. Singura diferență este aceea că binecuvântarea viitoare cu siguranță nu va fi pentru același cerc de credincioși, care prin harul lui Dumnezeu au primit prima binecuvântare a Duhului Sfânt. Noi știm mai mult chiar, că noua binecuvântare este destinată pentru vechiul popor al lui Dumnezeu. Dumnezeu va cerceta din nou pe Israel, și anume în har; și binecuvântarea nu se va mărgini la Israel; tot așa cum acum Dumnezeu are buna plăcere să caute oameni din toate popoarele pământului, tot așa va face El și atunci în zilele celei de-a doua venire a lui Hristos și ale domniei Lui pe pământ, însă într-o măsură mult mai mare.

Mulți sunt înclinați să vorbească despre Duhul Sfânt ca despre o influență. Însă aici noi avem un adevăr mult mai mare. Aici este vorba de faptul minunat, că acum pentru prima dată, și, așa cum eu cred foarte precis pe baza Scripturii, și singura dată când Duhul Sfânt este prezent personal pe pământ. El a coborât cu adevărat din cer pe pământ și umblă aici pe pământ, dar numai pentru că Domnul a înfăptuit lucrarea de răscumpărare și S-a reîntors în cer.

Desigur, totodată cu prezența personală a Duhului Sfânt pe pământ are loc o înmânare deosebită de putere nouă. Când Domnul Isus va reveni din nou pe pământ, atunci va avea loc o revărsare mult mai largă a Duhului Sfânt. Însă unde găsim noi că în timpul acela Duhul Sfânt „va fi trimis”? Unde citim, că Tatăl va trimite în Numele Fiului pe Apărătorul (Mângâietorul)? Nu, pentru nici un alt timp nu citim aceasta. Desigur acesta nu este singurul loc din Scriptură care se referă la aceasta. Decisiv nou este că Duhul Sfânt coboară personal din cer pe pământ și El este ca Apărător aici.

Că Duhul Sfânt este prezent personal aici, aceasta stă în legătură strânsă cu faptul că Domnul Isus nu mai este văzut vizibil aici, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire. Pe de altă parte ziua glorioasă care va veni va fi caracterizată nu prin absența Sa, ci prin prezența Sa personală – El vine înapoi, ca să domnească aici. Atunci Duhul Sfânt nu va mai fi personal pe pământ, așa cum este acum. Desigur în timpul acela pot avea loc într-un anumit sens lucrări mari ale puterii Duhului Sfânt. Dar va fi o cu totul altă stare. Doresc să îndrept atenția numai pe scurt, că în zilele acelea Duhul Sfânt nu va călăuzi pe nimeni să aducă adorare lui Dumnezeu în Locul Preasfânt. Aceasta va înceta atunci, căci în timpul Împărăției de o mie de ani a Domnului nostru perdeaua nu va fi ruptă. Probabil aceasta sună îndrăzneț pentru mulți, deoarece nu concordă cu anumite concepții doctrinare obișnuite. Unor teologi li s-ar putea părea foarte ciudat, că după lucrarea de răscumpărare făcută la cruce va fi iarăși un Loc sfânt vizibil, pământesc, o perdea despărțitoare și o preoție pământească care vor aduce efectiv jertfe. Dar dacă acordăm valabilitate psalmilor și profețiilor, atunci această stare va avea loc cu certitudine sub domnia de o mie de ani a Domnului pe pământ. Teologii vor încerca să explice aceasta în alt fel. Însă această realitate rămâne de nezgduit în Cuvântul lui Dumnezeu; ea aparține prorociilor care încă nu s-au împlinit. În ziua aceea, când Dumnezeu va relua legăturile Sale cu

Israel, poporul Său pământesc, prin sărbătorile reînnoite nu se va găsi și sărbătoarea rusaliilor. Va fi desigur sărbătoarea paștelui și sărbătoarea corturilor, dar nu va fi sărbătoarea săptămânilor. Aceasta este în concordanță cu faptul că atunci va exista o revărsare foarte bogată a Duhului Sfânt, într-o măsură așa de mare că însăși darurile văzute în exterior, datorite la Rusalii și după aceea, sunt numite în epistola către Evrei 6.5 „lucrări de putere ale veacului viitor”. Și de ce sunt ele numite așa? Deoarece sunt mostre ale acelor lucrări de putere, care atunci se vor revela fără piedici. Întreaga creație va vedea acea eliberare plină de putere, pe care Mântuitorul a făcut-o atât pentru „toate lucrurile” cât și în mod deosebit pentru credincioși. Așa vor fi deci puterile neobișnuite, care au fost împărțite de Domnul prin Duhul Sfânt după înălțarea Sa la cer, ele vor fi numite pe drept „lucrări de putere ale veacului viitor”. De exemplu, bolnavii vor fi vindecați, leproșii vor fi curățiți, morții vor fi înviați, orbii vor vedea și ologii vor merge, și așa mai departe. Toate acestea sunt efecte ale acelei puteri care va fi vizibilă în lung și în lat în marea zi a domniei Domnului nostru, când El de asemenea va vindeca cu adevărat bolile lor, tot așa cum le va ierta fărădelegile. Atunci El va introduce ambele feluri de binecuvântare și le va lega împreună. Este însă clar, că aceasta va fi o cu totul altă stare decât ce avem noi astăzi.

Este deci astăzi marele nostru privilegiu, că Dumnezeu ne lasă să știm ce valoare incomensurabilă are pentru El lucrarea înfăptuită de Domnul Isus și ce desfătare găsește El în ea. Cum se face aceasta? Ziua viitoare va aduce împlinirea făgăduințelor prorocite. Va veni ziua în care Dumnezeu va împlini în toate detaliile ceea ce El a făgăduit poporului Său pământesc ca binecuvântare. Ei erau un popor pământesc, și la acest popor se refereau făgăduințele în înțelesul lor textual. Binecuvântarea lor în ziua aceea va consta în ceea ce Dumnezeu le-a oferit ca perspectivă clară în lucrurile pământești. Pământul, în mod deosebit țara Israel, va sta în centru, când se vor împlini profețiile. Însă Dumnezeu niciodată nu S-a limitat la ceea ce El a profețit. Realmente, atunci când, așa cum s-a spus deseori, te ții legat numai de prorocii ești foarte departe de a înțelege toată adâncimea harului lui Dumnezeu. Se obține numai strictul necesar din ceea ce se poate pune în discuție pentru un om pe pământ, pentru un popor pământesc, pentru pământul însuși. Însă pe cât de sigur că cerul este mai sus decât pământul, tot atât de sigur ar trebui harul, care totodată se odihnea adânc în inima Sa și nu era exprimat prin vreo făgăduință sau prorocie, să corespundă adâncimii bunătății lui Dumnezeu Însuși. Această binecuvântare era ascunsă în El de veacuri, „ascunsă în Dumnezeu”, așa spune Scriptura. Acum însă această taină nu mai este ascunsă, și anume, din cauză că Dumnezeu este acum pe deplin liber să acționeze. Hristos, Cel pe care lumea L-a lepădat, este la dreapta Sa. Cu privire la El, Cel care, dacă avem voie să spunem așa, de curând vine de la cruce și care de acolo aduce cu Sine în prezența lui Dumnezeu toată valoarea lucrării de răscumpărare făcută de El, Dumnezeu dăruiește nu numai potrivit cu măsura nevoilor unui popor pământesc, și nici ceea ce are nevoie o lume sărmană, nu, El dăruiește ceea ce este demn de Sine Însuși și de Hristos, ceea ce chiar și pentru cer ar însemna o mare onoare. Și unde se confirmă și se dovedește aceasta mai mult ca în aceea că El a trimis Duhul Sfânt pe pământ, care cunoaște foarte bine cerul, și care în felul acesta înțelege toate simțămintele lui Dumnezeu și împărtășește tot ceea ce Dumnezeu Tatăl simte cu privire la Fiul și la lucrarea de răscumpărare făcută de Acesta? Astfel se explică faptul că noi suntem acum nespuse de mult binecuvântați.

Dacă lăsăm să acționeze asupra noastră această adâncime de nepătruns a harului lui Dumnezeu, vom înțelege la ce Se referă Domnul Isus când vorbește aici ucenicilor Săi. El voia

să-i inițieze în planurile Tatălui, să le arate buna plăcere a Tatălui, harul Dumnezeului Mântuitor. Mijlocul, de care El Se folosește, pentru onoarea Numelui Său să dea o arvună și în Numele Tatălui Său să dea mai mult decât pierderea prezenței Lui proprii, este, că El făgăduiește „un alt Apărător”.

Mă tem că expresia „Apărător” sau „Mângâietor” uneori nu redă sensul corect la ceea ce Domnul Se referă aici. Ar fi foarte natural, ca expresia să se înțeleagă așa ca și cum ea s-ar referi la îngrijorări, ca și cum prin aceasta s-ar face aluzie la o persoană care trebuie să ne mângâie în necazurile lumii acesteia sărmane. Și este așa, Duhul Sfânt ne mângâie și ne întărește. Dar aceasta este numai o mică parte a activității Sale, care este exprimată în cuvântul „paraclet”. Cuvântul înseamnă nu numai „mângâietor”, ci unul care se face pe deplin una cu interesele noastre, unul, care preia în totalitate cazul nostru, unul, care își face ca misiune, să ne scoată din toate greutățile noastre, unul, care este atât suplinitorul nostru cât și apărătorul nostru mare, personal, care administrează și rezolvă toate treburile noastre. Acesta este înțelesul cuvântului, pe care noi îl traducem cu mijlocitor sau apărător sau mângâietor. El include deci foarte mult în sine. El descrie pe Unul, care absolut și neîngrădit este capabil să preia și să îndeplinească totul în favoarea noastră, oricât de mare ar fi nevoia noastră, după cum harul lui Dumnezeu consideră bun spre binecuvântarea sufletelor noastre. Aceasta este Duhul Sfânt astăzi pentru noi, și ce prețios este pentru noi să-L avem! Dar vrem să ținem seama că aceasta niciodată mai înainte nu a fost așa. Am amintit deja, că nici în viitor nu va fi cunoscut în felul acesta, cu toate că recunosc pe deplin, că în lumea viitoare va fi o revărsare de binecuvântare mult mai vastă și mai bogată. Însă prezența personală a Duhului Sfânt aici jos pe pământ ca răspuns la glorificarea Domnului la dreapta lui Dumnezeu – o astfel de stare nu se va repeta niciodată. În timp ce Marele Preot este acolo sus, Duhul Sfânt trimis de sus aici jos oferă intrare la gloria Sa și la lucrarea Sa de răscumpărare. Când Marele Preot iese din Locul Preasfânt, ca să instaureze pe pământ tronul Său, atunci Duhul revărsat va depune mărturie despre ceea ce este potrivit pentru pământul pe care va domni Domnul.

Dacă ne gândim la aceasta, cât de serios ne întristează aceasta cu privire la creștinătate! Că Duhul Sfânt este aici, aceasta este adevărul central, care totodată pune totul la probă. El a fost primul adevăr care a dispărut din conștiința Bisericii, și el este ultimul adevăr, care va fi recâștigat, după ce el a fost pierdut odată, căci în el strălucește cel mai puternic neschimbată onoarea lui Dumnezeu. Duhul este aici ca să glorifice pe Fiul, prin aceea că El glorifică pe Tatăl. Ce poate fi comparat cu El în însemnătatea Lui pentru sfinți? Nu este de mirare, că satan face totul și folosește orice artă de a înșela, ca să răstălmăcească și să nimicească ceea ce el nu poate distruge. Dacă măsurăm creștinătatea cu acest instrument, la ce concluzie tristă trebuie să ajungem! Dacă există ceva, care ar trebui să caracterizeze mai mult decât orice altceva pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci desigur este conștiința prezenței personale a Duhului Sfânt, certitudinea că El, această Persoană dumnezeiască a coborât aici jos, ca să reprezinte pe Domnul Isus Însuși. Este clar, că ochiul omenesc nu-L vede și duhul omului nu-L poate pricepe, așa cum se spune despre lume în acest loc din Scriptură. Dacă ar fi o chestiune legată de ochiul omenesc sau de duhul omenesc, atunci El ar fi înțeles de lume. Însă Domnul spune: „Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți.” Noi Îl cunoaștem și de asemenea știm că El este prezent; în primul rând din cuvântul clar al Domnului, în al doilea rând prin savurarea conștientă a prezenței Sale.

Începutul trebuie făcut prin aceea, că eu mă bazez pe El pe baza cuvântului Domnului Isus. Dar dacă am primit adevărul în sufletul meu, trebuie eu apoi să rămân în continuare fără o

conștiență deosebită a prezenței Sale? Nu am eu atunci savurarea bucuriei că Duhul Sfânt este prezent atât în mine cât și în Adunarea lui Dumnezeu? Cu certitudine este așa! Acesta este motivul pentru care prezența Sa niciodată nu este privită numai ca o chestiune de credință. „Nu știți”, spune apostolul, „că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?” Fără îndoială începe prin faptul că sufletul ajunge în posesia acestei binecuvântări prin credința în Hristos, și prin nimic altceva. Dar dacă nu am oferi loc bucuriei care urmează după aceasta, și dacă am limita totul la faptul că trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu prin Domnul Isus, atunci aceasta ar fi o mărturie sărăcăcioasă din partea noastră despre puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi și despre revelarea harului Mântuitorului. Ce am gândi noi despre cineva, care nu are nici o altă dovadă pentru faptul că el este căsătorit, decât că numele soției lui este notat la oficiul stării civile? Aceasta ar fi o stare deosebit de neobișnuită și profund de tristă. Vrem noi să spunem, că Duhul Sfânt, acea Persoană divină, care în special a fost trimis jos pe pământ cu scopul de a ne da savurarea, puterea, bucuria și învierea harului lui Dumnezeu în cunoașterea lui Hristos – ar trebui noi să presupunem, că aceasta este pentru omul nou mai puțin real decât tovarășa pe care Dumnezeu a dat-o omului pentru viața lui pământească? Nicidecum așa ceva! Vrem să ținem bine minte aceasta.

Dacă eu, după ce am fost trezit, sunt mulțumit cu Cuvântul lui Dumnezeu în Evanghelie și nu aștept nimic mai mult de la El, Cel care a venit aici jos pe pământ ca să glorifice pe Hristos, atunci nu trebuie să mă mir că mie îmi lipsește bucuria pe care alții o savurează. Căci Duhul Sfânt este întristat printr-o astfel de desconsiderare a harului Său, printr-o astfel de mulțumire cu ceea ce este cel mai puțin din Hristos. Dacă insist cu încăpățănare, că nu există mai mult de aflat, atunci nu pot decât să pierd. În realitate este raționalismul; se face din Cuvântul lui Dumnezeu o literă simplă; inima refuză să înainteze, să savureze prezența și puterea Sa, numai pentru faptul că vestea bună a mântuirii adusă prin Cuvântul lui Dumnezeu a fost primită odată. Total în contrast cu aceasta găsim că Domnul este foarte preocupat să arate că pentru fiecare în parte există o cunoaștere lucrată prin Duhul cu privire la poziția Sa. Și în Adunarea lui Dumnezeu sunt îndreptățit nu numai să cred că El este prezent, ci prin credință eu pot savura lucrarea plină de putere și prețioasă a prezenței Sale. Acesta este motivul pentru care în epistola către Romani capitolul 8, unde avem prezentată poziția nouă a sufletului înaintea lui Dumnezeu, nu se spune numai că Duhul Sfânt locuiește în mine, cel care cred, ci că El „mărturisește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Să însemne aceasta numai că cineva crede vestea bună? Desigur este o chestiune de credință. Cu aceasta începe totul, - cu credința simplă în mesajul harului lui Dumnezeu față de sufletele noastre, - o credință care nu se bazează pe nimic altceva, pe nici o experiență, pe nici un simțământ, ci numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, ca veste bună a mântuirii prin Hristos. Să presupunem că eu mă mulțumesc cu gândul, că aceasta ar fi totul, la care harul mă îndreptățește, atunci această greșală nu ar fi la fel de rea ca aceea care confundă credința cu simțământul sau cu experiența? Credința adevărată ne conduce totdeauna la o experiență profundă în sufletele noastre și în Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta ar putea fi suficient în contextul nostru. Mi s-a părut necesar să atrag atenția în privința aceasta, deoarece renunțarea la neclaritatea obișnuită a trăirilor lăuntrice referitoare la credința simplă în Cuvântul lui Dumnezeu deseori aduce cu sine pericolul pentru suflet, că acțiunea Duhului Sfânt se limitează la simpla primire a Cuvântului lui Dumnezeu. Ca fundament aceasta este desigur necesar și important; însă dorința noastră lăuntrică nu ar trebui să se oprească la aceasta. Noi ne păzim să nu facem o greșală, dar trebuie să fim atenți să nu cădem în greșala opusă. Faptul că Domnul îmi trimite Cuvântul

vieții, eu primesc aceasta cu bucurie ca punct de plecare al vieții mele de creștin. În mod deosebit, atunci când suntem constrânși de vrăjmaș este binecuvântat și minunat, că Domnul ne dă posibilitatea prin credința simplă în Cuvântul Său să primim vestea bună. Dar pe cât de sigur este că Duhul Sfânt a coborât jos pe pământ și ca Persoană divină locuiește în noi, tot așa de sigur ar fi o greșală mare să presupunem că El nu dăruiește totodată sufletului nostru și savurarea perceptibilă a prezenței Sale în noi și de asemenea și în Adunare.

Deci mai întâi Domnul roagă pe Tatăl – El ocupă aici poziția unui Mijlocitor -: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna” (Ioan 14.16). Aici venim la un adevăr măreț referitor la Duhul Sfânt. El este nu numai trimis jos pe pământ, nu, când El va veni, El va rămâne pentru totdeauna, așa cum se spune: „... ca să fie cu voi pentru totdeauna (sau: în veci)”. Nimeni altcineva nu este numit aici; aici este vorba numai de credincioși. În toate aceste capitole din evanghelia după Ioan găsim mereu lucrarea de răscumpărare și înălțarea la cer a lui Hristos ca fundament prezentate deja anticipat. Conform cu aceasta aceste două realități redau aici și dimensiunea binecuvântării divine. Aici este prezentată nu atât de mult răscumpărarea în una din formele ei, ci mai degrabă fundamentul răscumpărării făcute de Hristos și al coborâri pe pământ a Duhului Sfânt. Deci Duhul Sfânt nu este făgăduit aici ca vizitator, care rămâne un anumit timp, așa cum era în cazul Domnului Isus.

Cât de serios și de trist îndurerăți devenim, când vedem ce este pretutindeni în creștinătate! Dacă există un adevăr la care s-a renunțat mai mult decât la celelalte adevăruri, atunci acela este cel referitor la prezența personală a Duhului Sfânt. Niciunde nu o găsim confirmată mai deplin, și nu spun aceasta superficial. În privința aceasta nu mă gândesc la acel oraș mare, care domnește peste împărații pământului, ci și la orașele mici, pe care împărații le-au clădit, pentru ca ei înșiși să domnească peste ele, și la orașele și mai mici, asupra cărora cetățenii lor doresc cu plăcere să domnească, gândind că ei sunt mai buni decât celelalte două sisteme. Spun aceasta despre bisericile protestante, indiferent unde sunt și ce sunt, unite cu statul sau despărțite de stat. Dacă cercetăm mărturisirea lor de credință, cele mai multe din ele au fost scrise când oamenii erau încă mai simpli și mai serioși decât astăzi, în timpul reformei sau al unei crize de mai târziu, atunci vom observa că tocmai acest adevăr referitor la prezența personală a Duhului Sfânt nu se găsește în niciuna din aceste crezuri. Celelalte adevăruri se găsesc desigur: necesitatea nașterii din nou, valoarea lucrării lui Hristos, gloria Persoanei Sale ca Dumnezeu și Om. Nu că ei tăgăduiesc pe Duhul Sfânt ca Persoană a Dumnezeirii, - cu siguranță ei nu fac aceasta. Dar unde este scos clar în evidență că El este prezent aici pe pământ personal și colectiv la credincioși? La citirea tuturor acestora nu am găsit nici măcar o aluzie la aceasta, și eu am citit mult referitor la această temă. M-am ostenit cu adevărat, căci am pe inimă să aflu cum gândesc creștinii în general despre aceasta. Niciunde, în nici un crez, în nici o dogmă, în nici un statut bisericesc nu am putut găsi cea mai mică aluzie referitoare la aceasta, ceea ce pentru creștinismul întreg foarte evident este marele adevăr central, caracteristic, care pretutindeni ar trebui să fie luat în seamă și vestit în toată practica bisericii. Nu este foarte serios și supărător că aceasta, onoarea și gloria unui creștin, puterea Bisericii lui Hristos, privilegiul foarte deosebit, din care cauză Hristos a părăsit pământul, în nici un sistem al creștinătății, pe care eu îl cunosc, nu este mărturisit clar?

S-ar putea probabil replica, că în mod deosebit între oamenii cu adevărat credincioși sunt mulți predicatori buni, excelenți. Dar este prin aceasta înlăturată lipsa arătată mai sus? Unii vor spune probabil, că cel puțin în „societatea prietenilor” sau a quakerilor, așa cum sunt ei denumiți în mod obișnuit, se vorbește foarte mult despre Duhul Sfânt. Cu tot respectul meu

mare față de ei, ei sunt tocmai aceia care, după părerea mea, chiar dacă inconștient, cunosc cel mai puțin adevărul despre prezența personală a Duhului Sfânt. Motivul pentru aceasta este clar. Ei afirmă că Duhul Sfânt locuiește fără nici o excepție în fiecare om, fie el iudeu sau turc, necredincios sau credincios. De aceea ei nu pot crede într-o prezență personală deosebită a Duhului Sfânt. Ei gândesc că Duhul Sfânt dintotdeauna și pentru fiecare, care se folosește corect de El, este singurul mijloc prin care omul poate fi mântuit. Cu această rătăcire este legată strâns o altă rătăcire: justificarea (îndreptățirea) este pentru ei un proces parțial și progresiv, și nu o realitate terminată prin credința în lucrarea lui Hristos, ci ea corespunde gradului în care un om urmează lumina interioară. Eu nu vorbesc despre toți membrii acestei societăți. Fără îndoială adevărul Evangheliei a pătruns la mulți dintre ei, și sunt mulți care în ultimul timp atât între ei cât și în afara lor au predicat-o, și ei merită respectul nostru, și pe care Dumnezeu i-a folosit pentru mântuirea multora. Dar ceea ce acești bărbați au învățat pentru ei înșiși și au predicat altora, nu era învățătura specifică quakerilor, așa cum este ea în scrierile lor, ca de exemplu Barclay's Apology. Era mai degrabă o anumită măsură de lumină evanghelică, care a pătruns și la ei și care apoi a fost dată de ei altora.

Însă în ceea ce privește învățătura quakerilor, principiul lor este că fiecare om, fără nici o excepție, are Duhul Sfânt în sine însuși, și că sufletul fiecărui om, care se folosește cum se cuvine de acest fapt, va fi în final mântuit. Dar aceasta este exact contrariul adevărului lui Dumnezeu! Scriptura nu spune niciunde, că Duhul Sfânt locuiește în fiecare om, ci ea învață că numai cel care crede, care aparține Bisericii/Adunării, primește Duhul. Numai creștinul credincios are Duhul Sfânt. Nici măcar credincioșii Vechiului Testament nu au cunoscut aceasta în felul acesta, și eu cred că nici sfinții Împărăției de o mie de ani nu Îl vor poseda așa cum Îl avem noi, cu toate că noi știm, că El va fi revărsat peste orice făptură. Nici măcar poporul Israel nu-L va avea în felul acesta, oricât de binecuvântați vor fi ei în final, dotați cu puteri cu totul neobișnuite, care privesc în exterior, după cât pot să-mi dau seama, vor depăși tot ce s-a cunoscut vreodată în domeniul Bisericii. Împărăția de o mie de ani va aduce cu sine o desfășurare așa de minunată a puterii lui Dumnezeu, cum niciodată mai înainte ea nu a lucrat pe pământ între oameni. De asemenea nu mă îndoiesc nici de faptul că toate realizările omului, cu care el se laudă, - invențiile lui, telegraful, avionul, și așa mai departe – vor dispărea din lume; ele vor fi înlocuite cu lucruri incomparabil mai bune. Căci Dumnezeu niciodată nu va permite ca omul să-L depășească. El nu va lăsa loc pentru superstiție, ca și cum acest ceas al păcatului, al răzvrătirii împotriva Lui, acest ceas al rușinii, în care Domnul Isus este lepădat și Duhul Sfânt este disprețuit, ar putea fi mijlocul potrivit pentru domnia Fiului Său asupra lumii împăcate. Cine înțelege câtuși de puțin caracterul Lui Dumnezeu și Cuvântului lui Dumnezeu, aceluia îi este de neconceput că Dumnezeu ar permite ca Israel sub conducerea lui Mesia al lor ar fi obligat să mulțumească națiunilor rebele pentru aceste monumente și realizări, atunci când El va restabili poporul Său pământesc și va lăsa lumina Sa și gloria lui Iehova să strălucească peste Sion. Nu-mi pot imagina că Dumnezeu Se va folosi în ziua aceea minunată de aceste mijloace lipsite de putere. Așa cum a trebuit ca vechiul Ierihon să cadă și toate cetățile venerabile ale țării sfinte să dispară, pentru ca Dumnezeu să poată hotărî cetăți noi pentru poporul Său, tot așa în ziua aceea viitoare – eu sunt convins de aceasta – Duhul Sfânt va învăța pe oameni cât de nespuse de mare este puterea Sa activă pe pământ. Este misiunea deosebită a Duhului Sfânt din timpul acela: El va lucra atunci pe pământ și pentru pământ. Aceasta desigur nu înseamnă că El Își va întrerupe activitatea; dar desfășurarea puterii Sale va fi potrivită cu poziția Domnului ca Domnitor peste lume.

Astăzi însă Duhul Sfânt lucrează altfel, astăzi El are alte țeluri. În zilele apostolilor a existat o revelație mare de putere. Însă punctul de pornire decisiv era, că Hristos înălțat la dreapta lui Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt jos pe pământ și că Duhul Sfânt a adus suflute în legătură vie cu Hristosul glorificat. Și aceasta va avea loc mai departe, atâta timp cât Hristos este acolo sus. El, Cel ceresc, ne face cerești prin Duhul Sfânt; Duhul este legătura divină între El acolo sus în cer și noi aici jos pe pământ. Despre aceasta vorbește locul din Scriptură pe care îl avem înaintea noastră, și în mod corespunzător credincioșii și lumea sunt puși față în față. Domnul spune: „... Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi”. Învățătura falsă, pe care am amintit-o, afirmă că lumea primește Duhul, și că această primire nu este nicidecum un privilegiu deosebit al credincioșilor. Numai un creștin credincios Îl are, lumea nu-L poate primi, căci „nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți.” Acesta este un privilegiu valabil exclusiv pentru credincioși, căci „El locuiește la voi și va fi în voi”. În loc să le dea o savurare trecătoare a acestei binecuvântări, Duhul Sfânt locuiește la ei; și mai mult chiar, în loc numai să locuiască la ei, El va fi în ei. Este un adevăr dublu, mai întâi „va locui la ei”, și în al doilea rând „va fi în ei”. Aceste două lucruri sunt importante. Începând din momentul coborârii Sale pe pământ El a locuit și a rămas aici; dar nu numai locuiește aici ca un vizitator de ocazie, și nici ca unul care este în afara lor (ceea ce este valabil în cazul unei adunări de credincioși), nu, El va trebui să fie și în ei. Pentru credincioși este deosebit de important să țină cu tărie la faptul că Duhul Sfânt locuiește la ei, că El nu îi vizitează din când în când, ci că El realmente și efectiv locuiește la noi, așa că noi putem și privi la El, conștienți fiind că El este cu adevărat prezent. În afară de aceasta Domnul mai spune și: „El va fi în voi”, prin aceasta făcând aluzie la legătura cea mai intimă de imaginat și la prezența cea mai directă a Duhului lui Dumnezeu, „în” și „la” aceia, la care El vine, și aceasta „pentru totdeauna” (sau: „în veci”).

După aceea ne este arătat efectul acestei realități. Domnul spune accentuat: „Nu vă noi lăsa orfani: vin la voi. Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Nu ne formează El, Duhul Sfânt, să devenim un trup, în care toți credincioșii sunt legați cu Hristos, Capul din cer? Însă aici găsim mai mult decât aceasta. Aici este învățată comunitatea de natură, posesiunea comună a naturii divine; nu unitatea trupului, pe care Pavel o arată în epistolele sale. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Ceva mai intim nu există. Și mai departe: „În ziua aceea”, spune El, ca să explice felul acestei comunități, „veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.” „Ziua aceea” însă este deja prezentă. Din aceasta vedem iarăși cât de cu totul altfel este această prezență a Duhului Sfânt astăzi, decât va fi revărsarea Sa în Împărăția de o mie de ani. Va fi ceea ce se spune în versetul acesta, valabil și pentru sfinții care vor trăi atunci? Cu siguranță, nu. Binecuvântările, care se vor potrivi exact timpului acela, vor fi dăruite potrivit harului și puterii lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu va fi activă în poporul lui Dumnezeu, subiectul harului Său. Este însă foarte clar, că starea generală, așa cum ea este descrisă aici de Domnul, va face imposibil această în timpul Împărăției de o mie de ani. „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.” Aceasta este valabil numai astăzi. Baza, de care depinde aceasta, este prezentă astăzi, și anume, numai astăzi. Hristos Și-a ocupat locul acolo sus, nu numai în cer, ci – așa cum El Însuși spune – „în Tatăl Meu”. „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi”, în timp ce El este acolo, și în același timp „în voi”, în timp ce noi suntem aici. Versetul acesta (versetul 20) este dovada decisivă că darul prețios al Duhului Sfânt este în timp paralel cu prezența Domnului Isus Însuși în cer. Abia atunci a luat naștere pe deplin legătura noastră cu El aflat acolo sus, prin Duhul Sfânt trimis

aici jos. Când Domnul va părăsi cerul, ca să întemeieze aici Împărăția, atunci toate aceste condiții se vor schimba iarăși, și va lua naștere o nouă ordine a lucrurilor, corespunzătoare acestei poziții a Domnului. Duhul Sfânt este totdeauna la lucru sau este dat în funcție de poziția pe care Domnul Isus o ocupă. În timpul absenței personale a Domnului avem prezența personală a Duhului Sfânt; și așa cum prezența personală a Domnului Isus va caracteriza veacurile care vor veni, tot așa atunci va fi influențată activitatea Duhului Sfânt prin această realitate nouă și bogată în binecuvântare.

Cu versetele de încheiere ale acestei secțiuni nu vreau să mă ocup acum. Intenția mea a fost în primul rând să prezint clar și precis acest adevăr și în acest scop să compar ce este acum cu ceea ce a fost și cu ceea ce va veni, și în felul acesta să scot în evidență poziția noastră cu totul deosebită. Dacă credința privește la Hristos, atunci prin aceasta ea va cunoaște totdeauna sensul căilor și planurilor lui Dumnezeu pentru prezent, și dacă prezența lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu în cer rămâne înaintea sufletului, atunci toate vor sta la locul lor corect. Acolo unde și dacă acest adevăr cheie mare nu rămâne pentru toate relațiile noastre cu Dumnezeu și cu lumea, atunci totul se pierde – mă refer la tot ce ne caracterizează pe noi ca creștini. Desigur credința rămâne baza iertării păcatelor și a unei anumite măsuri de pace a sufletului înaintea lui Dumnezeu. Dar eu nu vorbesc acum despre această pace a sufletului cu Dumnezeu, și nici de faptul că El ne va trece prin lumea aceasta și prin Hristos noi suntem pentru totdeauna salvați. Gândul meu principal este aici onoarea lui Dumnezeu și buna Lui plăcere, și ceea ce este bun și sfânt și plin de putere și binecuvântare în relația creștinului cu Dumnezeu. Cu siguranță sufletul nu posedă toate acestea, dacă ochiul credinței nu este îndreptat spre Hristos, acolo unde este El, și nu rămâne permanent orientat spre El. Această privire neclintită a credinței la El acolo, unde El este, ne garantează lucrarea liberă a Duhului Sfânt în suflet. Așa se face că toți aceia care nu cred în prezența personală a Duhului Sfânt aici pe pământ nu au o prețuire corectă a lui Hristos. Însuși ca și Cap al trupului, al Adunării, aflat în cer. Ei nu pun nicidecum la îndoială că El este la dreapta lui Dumnezeu. Ei afirmă că ei cred în Duhul Sfânt, în părtășia sfinților, și așa mai departe. Eu nu trebuie să reiau aici cuvintele crezului vreunei grupări. Acum nu mă refer la niciuna din comuniunile de credință, căci după părerea mea toate comuniunile din afara bisericilor recunoscute de stat se bazează pe concepții și țeluri care nu respectă prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare. Așa este starea întregului creștinism de astăzi, fie că el este sau nu recunoscut de stat, întemeiat pe necredință față de adevărul caracteristic Bisericii, când este vorba de Duhul Sfânt.

Aceasta nu se poate spune suficient de clar copiilor lui Dumnezeu. Aici nu este vorba de întrebarea dacă ei au primit sau de unde au primit binecuvântarea pentru sufletele lor. Fără îndoială Duhul lui Dumnezeu lucrează și în interiorul acestor sisteme, uneori trebuie să spunem chiar în ciuda existenței acestor sisteme. Pretutindeni în aceste comuniuni sunt suflete prețioase Domnului. Pretutindeni unde adevărurile de bază mari referitoare la Persoana și lucrarea lui Hristos sunt recunoscute într-o anumită măsură, se găsesc nu numai mădulare vii, ci și slujitori ai lui Hristos. Întrebarea importantă este: „Sunt eu la locul unde Duhul Sfânt trimis din cer aici jos poate lucra liber potrivit intențiilor Domnului, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu? Sunt eu acolo unde se crede că El este prezent? Este adunarea, din care fac parte, prezentarea și expresia prezenței Duhului Sfânt?” Nu mă refer la predici sau străngeri laolaltă spre învățătură, fie prin prelegeri sau studii comune ale Cuvântului. Toate aceste lucruri sunt bune. Pe lângă acestea există o ocazie mare, centrală, în care adunarea, mădularele lui Hristos, sunt adunate în (sau: spre) Numele Său. Stăm noi în astfel de ocazii sub impresia profundă, că acolo este Unul

a cărui prezență este pe deplin suficientă pentru toate greutățile? Unul, care poartă grijă pentru onoarea lui Hristos? Unul, care din dragoste pentru Hristos și lucrarea Sa reprezintă interesele noastre, se preocupă cu noi, ne dăruiește bucurie, ne mângâie în necazurile noastre, ne întărește, ca să ne putem împotrivi vicleniilor diavolului; Unul, care ne face capabili să fim simpli, smeriți, sinceri și fideli, prin harul Său propriu; Unul, care acționează asupra noastră cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când pierdem din vedere onoarea Domnului sau adevărul lui Dumnezeu?

Eu gândesc că între toate adevărurile, care se referă la mărturia creștină aici pe pământ, nu este niciunul mai urgent și mai important. Motivul pentru aceasta este simplu. Dacă oamenii ar crede cu adevărat că o Persoană a Dumnezeirii a fost trimisă din cer jos pe pământ, și că această Persoană divină este cu adevărat prezentă printre noi, ca să ne călăuzească, ca să Se folosească de acela pe care vrea El, cum ar putea atunci să fie altfel, decât că aceasta ar fi mai presus de toate celelalte fapte? Nu mă refer acum la simplul fapt că El lucrează? Duhul Sfânt se poate folosi atât de un predicator dintr-o capelă metodistă cât și de un preot anglican. Fără acțiunea Duhului Sfânt nimeni nu se poate întoarce la Dumnezeu sau să poată veni la cunoașterea vreunui adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu. Activitatea Duhului Sfânt este neîngrădită, așa cum este și harul lui Dumnezeu. Domnul vorbește în acest context despre vânt, care suflă încotro vrea el. Dar aceasta este cu totul altceva decât recunoașterea prezenței Duhului Sfânt în Adunare și lucrarea Sa liberă, neîngrădită prin mădularele pe care El Și le-a ales în Adunare pentru aceasta.

Cred creștinii cu adevărat că ei se pot baza pe prezența Duhului? Un lucru este sigur: Cuvântul lui Dumnezeu este clar în privința aceasta. Și Dumnezeu așteaptă de la credincioși, ca ei să recunoască aceasta. Pe această cale ei au parte de binecuvântarea lui Dumnezeu, dar desigur numai acolo unde se crede din toată inima. Știu că nu fiecare creștin are o măsură corectă de credință – probabil niciunul dintre noi. În privința aceasta noi toți suntem foarte slabi, ca și în toate celelalte adevăruri. De aceea Adunarea lui Dumnezeu nu se poate aștepta la același lucru de la toate mădularele lui Hristos. Este într-adevăr așa, că nu toți au ajuns la plinătatea încrederii, la simpla dependență de prezența Duhului Sfânt, în mod deosebit din cauză că aceasta este unul din adevărurile cele mai mari, în fond însă unul din cele mai simple. Ca întotdeauna, adevărurile cele mai mari sunt de cele mai mult ori cele mai simple, dacă le-ai recunoscut odată. Ce este de exemplu mai simplu decât faptul că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu în cer? Și totuși, nu este aceasta totodată nucleul tainei, al binecuvântării celei mai mărețe a lui Dumnezeu în El? De aceea eu nu cunosc nimic care să fie mai simplu și totodată mai profund decât prezența Duhului Sfânt aici pe pământ – răspunsul lui Dumnezeu și rezultatul aceluși adevăr mare, că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu. Ce măreț este aceasta, dar totodată cât de simplu! Fiecare creștin credincios, indiferent unde se află el, ar trebui învățat cu privire la acest adevăr enorm de important; și eu cred, că noi purtăm înaintea lui Dumnezeu o mare responsabilitate, ca noi să învățăm pe copiii lui Dumnezeu în privința aceasta, oriunde s-ar găsi ei, că ei, așa cum au primit pe Domnul Isus, tot așa ar trebui să creadă din inimă în prezența personală a Duhului Sfânt pe pământ. Cu toate acestea nu gândesc, că ar fi corect înaintea lui Dumnezeu, dacă noi cerem de la fiecare, pe care îl primim, ca el mai înainte de a fi primit să știe exact despre această prezență a Duhului și prin credință să acționeze în mod corespunzător. Sunt multe mădulare ale lui Hristos care sunt slabe în privința aceasta și prețuiesc puțin această comoară. Însă acolo unde Adunarea ca întreg este condusă de Duhul, acolo unde prezența Duhului este recunoscută și nu este nici o împiedecare conștientă,

cunoscută și de durată a Duhului, unde nu sunt nici un fel de rânduiești și prescripții omenești, care limitează acțiunea Duhului Sfânt conform Cuvântului lui Dumnezeu, acolo – eu sunt convins de aceasta – ar trebui să fie toți copiii lui Dumnezeu și acolo ei sunt cu adevărat fericiți. Este posibil să apară greșeli; noi toți ne putem înșela. Însă mângâierea noastră este, că Unul a coborât din cer aici jos cu scopul de a avea grijă de credincioși. De aceea niciodată noi nu trebuie să ne pierdem curajul, oricât de mari ar putea fi greutățile noastre. Niciodată nu ar trebui să ne pierdem încrederea, că Duhul Sfânt, care este la noi și în noi, cunoaște foarte bine orice obstacol și orice pericol și știe să le întâmpine. Fie ca credința noastră să se înalțe spre El! Fie ca noi să chemăm Numele Domnului în orice situație! Să fim siguri, că El tocmai în acest scop este aici – nu vreau să spun, ca să onoreze credința noastră, nu, ceea ce este mai bine și mai sigur, ca să glorifice pe Hristos. Aceasta niciodată nu poate eșua. Acolo unde credința în prezența Duhului Sfânt în Adunare nu este călăuzită prin acest adevăr fundamental, nu va întârzia să se introducă tot felul de reguli omenești, care stau împotriva acestei călăuziri a Duhului Sfânt. În epistole găsim unele detalii în privința aceasta; unele din ele ne vor preocupa în alte ocazii. Aici amintesc aceasta numai în legătură cu evanghelia după Ioan capitoul 14, ca să scot în evidență cât de important este acest adevăr referitor la prezența personală a Duhului Sfânt.

Cu o întrebare doresc să mă ocup. Să presupunem că un credincios protestant sau altcineva crede cu adevărat că o Persoană a Dumnezeirii este prezentă; să nu se presupună atunci că toate sunt subordonate acestui adevăr dominant? Dacă ar fi vorba numai de vizita unui prinț pământesc, atunci aș dori să văd dacă tu sau eu ne-am grăbi să preluăm conducerea într-o chestiune oarecare, dacă acest domnitor a venit special să preia această chestiune în mâna Sa? Când un împărat călătorește prin țară sau când el exercită una din funcțiile lui de conducere, atunci este obligația fiecărui subaltern, chiar și a celui cu rangul cel mai mare – și mai ales a celui cu rangul cel mai mare – să-i dovedească venerație. În orice caz aceasta este părerea mea. De asemenea eu cred că nu există ceva mai bun pentru un popor – vorbind omenește – decât să simtă drepturile conducătorului său, să le recunoască și să le respecte. Mă tem că pentru mulți este vorba numai de un titlu, și orice formă de autoritate, în mod deosebit cea divină, este foarte desconsiderată – toate, atât autoritatea exterioară cât și cea lăuntrică. Dar dacă se cunoaște voia lui Dumnezeu cu privire la autoritatea pământească și se înțelege ce se cuvine, atunci cu siguranță nimeni, care are un domnitor în casa sa – deci, chiar și în propria casă – nu va trece cu vederea această realitate și va face ca și cum acesta n-ar fi acolo.

Dar dacă noi, iubiți frați și iubite surori, ne gândim la Adunarea lui Dumnezeu: ea este casa lui Dumnezeu, nu este casa noastră. Ce se cuvine pentru noi acolo? Dacă cineva are dreptul să lucreze acolo, atunci cu siguranță Unul, care este Dumnezeu. De aceea este foarte clar, că acolo unde este prezentă credința în prezența Duhului Sfânt, Lui I se va acorda și locul cel mai de onoare și se va ține seama că El lucrează în diferite mădulare, așa cum spune Scriptura. Fapt este, că credincioși rareori au pretenția că acționează în felul acesta; în mod obișnuit se face referire la faptul că în zilele de început ale Adunării au existat minuni, apostoli, și așa mai departe, dar că astăzi acestea sunt cu totul altfel. Prin aceasta se consideră acele locuri din Scriptură ca fiind depășite și învechite. Când oamenii aceștia vorbesc despre Duhul Sfânt, atunci ei înțeleg prin aceasta lucrările de putere deosebit de mari și marile funcții spirituale, care au existat atunci. Dar că există o Persoană a Dumnezeirii, care la început a avut buna plăcere să coboare, ca să fie prezentă pe pământ și până când va veni Domnul să lucreze în mijlocul sfinților lui Dumnezeu adunați, în mijlocul Adunării, când ei vin împreună să adore pe

Domnul, să ia parte la masa Sa sau pentru un alt prilej, să laude împreună sau să se zidească sufletește – în aceasta nu se crede. Dovada că nu se crede constă în aceea că oamenii iau tot felul de măsuri posibile, cu scopul ca mașinăria să funcționeze fără probleme, ca și cum El nu ar fi prezent. Ei speră că Dumnezeu va folosi mijloacele utilizate și va lucra prin metodele introduse samavolnic. Se depun eforturi ca totul să fie păstrat netulburat și totodată se ignoră prezența reală a Duhului Sfânt. Nici un om nu ar acționa în felul acesta, dacă el ar ști că o personalitate omenească de rang înalt este prezentă. Toată comportarea ar fi influențată prin oaspetele de rang înalt. S-ar comporta altfel decât de obicei. Dacă s-ar ști că ai pe împărat în casă, atunci nimeni nu ar fi așa de nepăsător și neglijent, ca altă dată. Eu cel puțin nu aș avea nici un respect față de un bărbat care în comportarea lui ar dovedi cât de îngâmfat este. Dacă avem simțământul care se cuvine, că o Persoană divină este la noi, atunci toată venerația noastră, toată dragostea, tot ce noi putem face, să urmărim călăuzirea Sa, este simpla urmare logică și dovada credinței noastre.

Noi, cei care datorăm așa de mult Domnului, ar trebui să fim foarte atenți, ca și în străngerile noastre laolaltă să acționăm ca unii care cred din inimă în prezența Duhului Sfânt. Să ne verificăm căile noastre și comportarea noastră toată! Chiar și lucrurile mici trădează dacă credința noastră în prezența Sa este adevărată. Însă foarte prudenți ar trebui să fim când propunem o cântare, rostim o rugăciune, spunem un cuvânt sau facem altceva. Domnul să ne păzească, ca prin comportarea noastră să nu discredităm acest adevăr prețios, pe care El ni l-a dăruit. Sunt convins că nici atacurile, nici batjocurile venite din afară, nici prigoanele din partea vrăjmașilor, nici calomnierile din partea fraților mincinoși, nici disprețul lumii nu vor putea înfrânge pe aceia care cred cu adevărat din toată inima în prezența Duhului Sfânt.

Tot așa de sigur sunt însă, dar și convins, că necredința noastră, eșecurile noastre, omisiunile noastre dese deschid dușmanului ușa. Satan folosește aceste împrejurări mai mult decât orice altceva, pentru ca aceia, care în ruina actuală și haosul actual al creștinătății caută cu privirea plini de dor după un loc de odihnă pentru inimile lor, să se poticnească. Doresc ca tuturor fraților și tuturor surorilor aceste lucruri să le stea pe inimă; căci noi toți, nu numai frații, ci și surorile, au parte de aceasta. De aceea rog urgent pe toți frații și pe toate surorile să se gândească la ce demnitate și ce responsabilitate am fost chemați noi. Fie ca toți să fie atenți, ca felul lor de gândire, aspectul lor exterior, comportarea lor, cuvintele lor, dacă spun ceva, niciodată să nu fie în contradicție cu mărturisirea lor, că ei cred în prezența Duhului Sfânt în mijlocul lor.

Acum câteva cuvinte despre locurile din celelalte două capitole. Sfârșitul capitolului 15 din evanghelia după Ioan prezintă pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, puțin altfel decât capitolul 14. „Când va veni Mângâietorul”, - atrag din nou atenția, cât de clar se spune aici, că este o Persoană care vine, - „când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-l voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine. Dar și voi veți mărturisi, pentru că de la început sunteți cu Mine”. Specificul foarte deosebit, care este învățat aici, este caracterul ceresc al Aceluia despre care mărturisește Duhul Sfânt. În capitolul 14 Duhul Sfânt amintește ce a spus Domnul Isus; în capitolul 15 Duhul Sfânt mărturisește pe Hristos Însuși, și ucenicii înșiși mărturisesc, deoarece ei au fost de la început cu El, cu Domnul. Ceea ce ucenicii au văzut în timp ce erau cu El, era desigur aspectul pământesc, și acum vine Duhul Sfânt și le dă completarea Sa cerească, lucrurile cerești. Este deci Duhul Sfânt, Cel care coboară din cer, care cunoaște poziția și gloria lui Hristos, care este trimis categoric cu scopul nu numai să le ajute să-și amintească de ceea ce ei au văzut și auzit de la El în timp ce era pe

pământ, ci ca să-i facă să cunoască și să savureze ceea ce numai El, Duhul, putea să le spună despre gloria cerească a lui Hristos. Deci Duhul Sfânt aduce aici cunoaștere nouă și proaspătă, în timp ce desigur mărturia anterioară pământească nu decade, căci tocmai în aceasta Duhul Sfânt i-a întărit să depună mărturie pentru Hristos.

În capitolul 16 suntem conduși un pas mai departe. În capitolul 14 Domnul le-a spus că ei ar trebui să se bucure în loc să se întristeze de plecarea Lui. Acesta este un cuvânt despre harul minunat, care ne arată cât de mult prețuiește Domnul dragostea noastră pentru El și cum El așteaptă de la noi, ca noi să ne bucurăm altruist de propria Lui desfătare și glorie. Pentru El Însuși a fost cu siguranță o trecere binecuvântată, din grozăvia și suferințele cele mai mari ale crucii în prezența lui Dumnezeu, Tatăl, în cer! Astfel Domnul are dreptul să Se aștepte din partea ucenicilor Săi, ca ei să aibă un simțământ pentru toate acestea și să se bucure că El merge la Tatăl, cu toate că aceasta era pentru ei o pierdere. Acum însă El vorbește despre latura cealaltă, spunând că ei au dreptul să se bucure și din pricina lor înșiși. Întristarea le-a cuprins inima; El le spune acum: „Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca Eu să Mă duc.” În capitolul 14 El spune că este de folos pentru El, capitolul 16 arată că este de folos pentru ei; și anume din motivul că Mângâietorul nu va veni, dacă El nu ar pleca – o dovadă clară pentru faptul că Domnul Isus în mod necesar trebuia să plece de pe pământ în cer, înainte ca Duhul Sfânt să poată coborî ca Persoană divină și să locuiască pe pământ. „Pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite.” În toate aceste capitole găsim deci trimiterea personală a Duhului Sfânt, chiar dacă în diferite împrejurări. „Și, când va veni Acela, va convinge (sau: va conștientiza) lumea de păcat și de dreptate și de judecată.” Mai întâi avem aici relația Duhului Sfânt față de lume. În unele puncte esențiale El preia funcția pe care a avut-o Legea mai înainte. Până în momentul acela Legea era marele „îndrumător” în căile lui Dumnezeu cu Israel, care conștientiza poporul; începând de acum este Duhul Sfânt. El nu Se mai limitează acum la un singur popor deosebit, ci El a venit, ca să conștientizeze lumea întregă, indiferent dacă ea stă într-o stare morală ridicată, religioasă, plină de râvnă pentru lege sau într-o oarecare altă stare. El conștientizează lumea de „păcat”, nu numai de „păcate”, nu, de „păcat”. Aceasta este starea în care se află lumea. Se adaugă apoi că El o conștientizează și de „dreptate și de judecată”. „De păcat”, - nu pentru că ea a încălcat Legea, ci „pentru că ei nu cred în Mine”; „de dreptate” – nu pentru că Eu am împlinit Legea, pentru ca ei să fie drepti, ci „pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți”. Dreptatea este astăzi legată de nedespărțit cu Hristos. El este singura dreptate, care are valabilitate pentru suflet înaintea lui Dumnezeu. Nu vorbesc aici despre ce are valoare pentru societatea omenească și pentru pământ, despre ce este prețuit între oameni, cu toate că toate acestea își au justificarea lor. Dar când este vorba de veșnicie, atunci Hristos este singura viață, singura cale a vieții. Să nu crezi în El, indiferent de ce poate gândi cineva, duce la pierzare. Indiferent ce dreptate aparentă ar putea avea cineva, înaintea lui Dumnezeu absolut nu are valabilitate nici o altă dreptate. În acest sens s-ar putea spune și că această dreptate nu se desfășoară pe pământ; ea se vede mai mult în aceea că Hristos este glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl. Aceasta este dreptate, că Tatăl a așezat acolo pe Hristos, Cel respins pe pământ. Și în Hristos, care a primit această onoare de la Tatăl pentru Sine Însuși, găsim dreptatea la care noi am fost făcuți prin har (2 Corinteni 5.21).

După aceea Domnul spune foarte serios în versetul 10: „și (voi) nu Mă mai vedeți”. El nu a venit să judece și să condamne, ci ca să binecuvânteze. El avea toată autoritatea și ar fi putut, în ceea ce privește puterea și slava, instaura Împărăția. Însă starea lumii față de Dumnezeu era așa

de tristă, că dacă păcatul ar fi fost ignorat și trecut cu vederea și Dumnezeu ar fi fost total desconsiderat, dacă Domnul în astfel de împrejurări ar fi instaurat Împărăția. Deci cu toate că Mesia venise și în El nu s-a găsit nici un cusur, și cu toate că omul era răspunzător să-L primească, din punct de vedere moral era imposibil ca Împărăția să fie instaurată, deoarece vina omului înaintea lui Dumnezeu a rămas existentă. Ar fi fost o tăgăduire a stricăciunii omului și a onoarei lui Dumnezeu, și era imposibil ca Domnul Isus să facă aceasta. Așa se explică faptul că Domnul Isus în evanghelia după Ioan niciodată nu Se prezintă ca Hristos. Unii ar putea să-L numească așa, dar El niciodată nu a vorbit despre Sine Însuși ca Mesia (în afară de faptul că El a recunoscut acest adevăr, atunci când cineva L-a mărturisit ca Mesia), și anume de aceea, pentru că în evanghelia după Ioan El are totdeauna conștiința că El este Hristosul lepădat și totuși Dumnezeu Însuși, Fiul. Cu toate că unii Îl vor numi Hristos, Fiul lui David sau altfel, și cu toate că El era pe pământ, ca să împlinească profețiile, totuși El Se numește pe Sine Însuși Fiul Omului, care este în propria Lui glorie dar și în aceea a Singurului Fiu al lui Dumnezeu. Totdeauna și pretutindeni Îl găsim în conștiința liniștită, clară, a propriei Sale glorie, și această conștiință nu a fost nici măcar o clipă tulburată prin toate batjocurile și disprețul de care a avut parte. Tot așa și binecuvântările, care sunt caracteristice pentru noi în perioada harului, se bazează pe Persoana Sa, pe Cel lepădat de oameni, dar glorificat de Dumnezeu (vezi evanghelia după Matei capitolul 16). Ele corespund gloriei Sale ca Om înălțat în puterea învierii Fiului lui Dumnezeu.

Astfel Duhul Sfânt ocupă în timpul actual o funcție față de lume corespunzătoare Aceluia, despre care El vorbește, prin aceea că El, ca să spun așa, folosește Scripturile ca text, după care El predică pe Hristos. Prin aceasta lumea, care nu crede în Hristos, este conștientizată de păcat; și aceasta este de asemenea o dovadă despre dreptate și judecată. Dreptatea s-a pierdut din vedere și de aceea este disprețuită; și nici judecata nu este practică pe pământ, unde lumea merge pe drumul ei propriu. Însă crucea și înălțarea Domnului Isus constituie dovada de netăgăduit că stăpânitorul lumii acesteia este judecat în ochii lui Dumnezeu. Începând de la crucea lui Hristos, lumea aceasta nu mai are nici o valoare pentru inima unui credincios. Până în momentul acesta Dumnezeu S-a preocupat îndelungat și cu mare har și răbdare cu lumea; însă începând de la cruce El o privește ca fiind vrăjmașă față de Dumnezeu, și orice credincios cu judecată știe că așa este. Așa cum la cruce carnea (firea pământească) a devenit vizibilă în adevărul ei caracter, tot așa și lumea. Ambele au primit sentința definitivă prin crucea lui Hristos. Duhul Sfânt continuă să mărturisească aceasta lumii; și cum? Cu siguranță nu potrivit acelei învățături care afirmă că toți oamenii din lume ar avea Duhul Sfânt, nu, dimpotrivă, prin aceea că El este în afara lumii. Dacă lumea ar crede în Hristos, atunci Duhul Sfânt ar locui în ea. Dar deoarece ea nu crede, El este în afara ei; urmare acestui fapt El este pentru lume Acela care o conștientizează, și nu este Mângâietorul ei. El este Mângâietorul numai pentru copiii lui Dumnezeu.

Urmează acum un alt punct, și anume cel referitor la felul cum Duhul Se preocupă cu ucenicii: „Am încă multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum. Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul.” Duhul Sfânt va aduce în amintire toate lucrurile. El nu numai mărturisește despre Hristos aflat în gloria Sa cerească, nu, acum nu mai este nici o îngrădire. Așa cum am văzut deja, El a venit personal, ca să fie la credincioși și în credincioși. În mod corespunzător El îi călăuzește în tot adevărul. Hristos spune aici: „El nu va vorbi de la Sine Însuși”. Observă bine, că nu se spune, că Duhul Sfânt niciodată nu va vorbi despre Sine Însuși. Eu am impresia că mulți gândesc că acesta ar fi sensul acestui verset; dar

aceasta este cu siguranță greșit. În epistola către Romani, în epistolele către Corinteni, în epistola către Efeseni și către Galateni Duhul Sfânt vorbește mult despre Sine Însuși. Da, Duhul Sfânt ne dă aproape în fiecare epistolă învățături multe despre Sine Însuși. Deci nu acesta este sensul locului acesta, ci el vrea să spună, că El nu vorbește din propria Lui autoritate, independent. El lucrează în părtășie cu Tatăl. Țelul Lui este să glorifice pe Fiul. Aceasta este în concordanță cu textul nostru: „El nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi.” El coboară ca să onoreze pe Hristos: ce El aude de la Tatăl și de la Fiul, aceea ne face cunoscut. Este plăcerea Lui, dacă avem voie să spunem așa cu toată reverența, să ocupe pe pământ un loc de subordonare în acest scop final, așa cum și Fiul aici jos pe pământ a ocupat o poziție de supunere față de Tatăl. În Dumnezeu Fiul era egal cu Tatăl. Cu toate acestea El a venit pe pământ ca Slujitor să facă voia Tatălui. Și tot așa Duhul Sfânt este acum Slujitorul planurilor Tatălui și al glorificării Fiului, tot așa cum mai înainte Fiul a slujit Tatălui.

De aceea se spune: „Va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare”. Aceasta înseamnă deci că El nu numai ne va conduce în tot adevărul, pe care Domnul Isus l-a vestit aici jos. Erau lucruri, pe care ucenicii nu le puteau purta în timpul acela. El vorbește și despre lucruri „care vor veni” – un cuvânt important pentru toți care disprețuiesc cuvântul profetic. Nu este vorba numai de faptul că noi avem în mâini Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Deoarece această revelare acum este completă, și Duhul Sfânt este în noi, Adunarea (Biserica) ar trebui să încadreze și să interpreteze corect tot ce este în lumea din jurul nostru. Nu există nimic pe care un credincios nu-l poate înțelege prin Duhul Sfânt, sub premisa că El folosește Cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt. Un creștin credincios ocupă într-un anumit sens atât locul unui profet cât și locul unui preot. El este chemat „să deosebească timpurile” (1 Cronici 12.32); el ar putea citi ce se petrece în lume, și el trebuie să facă aceasta. Deseori simțurile lui fără îndoială nu sunt exersate să diferențieze binele de rău, și în felul acesta devine greu la auzire, așa cum reproșează apostolul evreilor. Însă eu vorbesc acum despre felul cum noi suntem priviți ca fiind capabili prin Duhul Sfânt.

„El Mă va glorifica”, spune Domnul. În aceste cuvinte vedem clar misiunea principală a Duhului – fie că este vorba de faptul că El revelează adevărul, când vorbește despre acesta, ori vestește lucrurile care vor veni. Aceasta este treaba Lui centrală în toată lucrarea Lui și în toate funcțiile Lui. „El Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.” După părerea mea acesta este un motiv pentru care noi niciodată nu citim despre domnia sau guvernarea Duhului Sfânt. Există creștini care folosesc frecvent această exprimare, probabil mai des cei inteligenți, decât ceilalți. Recunoașterea prezenței Duhului Sfânt este enorm de importantă, dar prezența și acțiunea neîngrădită nu este același lucru cu domnia. Ceea ce este decisiv constă în aceea că Duhul insistă totdeauna, că Domnul Isus este Domn. El Îl înalță totdeauna pe El, și nu pe Sine Însuși. Așa se explică, că noi niciodată nu citim că Duhul Sfânt domnește în Adunare. Desigur este pe deplin clar și sigur că El este Persoana care lucrează neîngrădit. Dar când se vorbește despre „guvernare”, atunci se vorbește despre altceva, despre ceva care nu corespunde exact adevărului și care conduce la împingerea deoparte a Domnului de pe locul care I se cuvine și punerea în încurcătură a poziției credincioșilor față de Domnul. Isus, Cel lepădat de oameni, este singurul Domn în sensul oficial (într-un alt sens aceasta este valabil și pentru Tatăl și pentru Duhul Sfânt ca Persoane ale Dumnezeirii). Duhul Sfânt este prezent, ca să mențină voia și adevărul lui Dumnezeu. De aceea El lucrează în mijlocul sfinților, ca să înalțe pe Hristos înaintea ochilor noștri. Duhul lucrează în noi, la noi și prin noi; însă Domnul Isus este Domnul nostru și așa ne este El prezentat de Duhul. Duhul ne

călăuzește, să Îi fim supuși; El a preluat misiunea să glorifice acum pe Hristos și astfel El pune pe noi pecetea de sclavi ai lui Hristos.

Aceasta numai în trecut. Dorința mea principală era să fac clar că aceste cuvinte ale Mântuitorului au fost rostite ca să întipărească adânc pe fiecare inimă prezența personală a Duhului Sfânt în timpul când Domnul Însuși este la dreapta lui Dumnezeu. Fie ca acest adevăr prețios să devină tot mai prețios nu numai pentru inimile noastre, ci și în adunările lui Dumnezeu de pe pământ să fie tot mai prețuit. Domnul să ne păzească pe fiecare dintre noi să renunțăm la acest adevăr, oricât de mari ar fi problemele. Dar El să ne păzească și de a recunoaște vreo adunare în care Duhului Sfânt nu I se acordă locul care I se cuvine potrivit Scripturii.